

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/116/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118203634
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3118203634.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a členov senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyiho v spore žalobkyne: V. D., bytom L. XXXX/XX, V., zastúpenej Advokátskou kanceláriou KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Kpt. Jaroša 1312/29, Trenčín, IČO: 47 256 907, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 797 752, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, P. O. BOX 41, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 2.091,29 eur a iné, o odvolaní žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 01. apríla 2019, č.k. 18Csp/63/2018-38, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. **m e n í** tak, že žalobu v tejto časti **z a m i e t a**.
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. **p o t v r d z u j e**.
- III. Žalovanému **p r i z n á v a** voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 26,06 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 884,07 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom III. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom IV. vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného vo výške 2.091,29 eur, nakoľko preplatila úver, ktorý jej poskytol žalovaný, keďže úver považovala za bezúročný a bezpoplatkový. Ďalej sa domáhala zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 300 eur vzhľadom na porušenie jej práv a náhrady trov konania. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 52 ods. 1 až 4, § 451 ods. 1, 2, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, účinného v čase uzavretia zmluvy, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a výsledkami vykonaného dokazovania, keď mal preukázané, že žaloba je čiastočne dôvodná. Súd mal po preskúmaní veci za to, že zmluva o úvere, ktorá boli medzi stranami sporu uzatvorená, neobsahovala povinný údaj podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, teda zmluva neobsahovala termín konečnej splatnosti. Ten bol uvedený iba v oznámení o schválení úveru, pričom súd bol toho názoru, že táto listina bola spotrebiteľke zasielaná až po uzatvorení úverovej zmluvy. Taktiež je neprípustné, aby toto oznámenie obsahovalo ďalšie náležitosti, ktoré zmluva neobsahuje. Úver následkom tejto chýbajúcej náležitosti súd považoval podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bezpoplatkový, čím žalovaný nemal nárok na vrátenie úrokov a poplatkov. Žalobkyňa uhradila na úver všetky splátky riadne a včas, čím žalovanému zaplatila celkovo sumu 3.375,54 eur. Žalovaný mal

vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nárok na vrátenie iba istiny, ktorá bola vo výške 1.500 eur. Žalobkyňa preplatila úver sumou 1.874,54 eur, ktoré predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Žalovaný však vzniesol v priebehu konania námietku premlčania, v dôsledku čoho súd preskúmal premlčanie nároku žalobkyne a dospel k záveru, že všetky platby poukávané žalovanému pred dňom 20.04.2016 sú premlčané. Vychádzal z toho, že žaloba bola podaná dňa 20.04.2018 a subjektívna premlčacia doba je dva roky, potom nepremlčaná zostala len časť zaplatená žalovanému od 01.05.2016 do 01.03.2017 (do plnenia poslednej splátky), t.j. 11 splátok po 80,37 eur, čiže 884,07 eur, preto k zaplateniu tejto sumy súd žalovaného zaviazal. Ohľadne nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia súd uviedol, že žalobkyňa v tomto konaní úspešne uplatnila porušenie svojich práv (súd konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru), a na základe tohto faktu mal za splnené zákonné podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Výšku 300 eur, ktorú súd týmto titulom priznal, považoval za primeranú k porušeniu práv žalobkyne s tým, že táto nepresahuje výšku bezdôvodného obohatenia. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania súd odôvodnil ust. § 255 ods. 2 CSP, keď obe strany mali v spore približne rovnaký úspech.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalobkyňa, a to proti výrokom I., III. a IV. Nesúhlasila so záverom súdu, že preplatila úver o sumu 1.874,54 eur, ale správne ho preplatila o sumu 2.091,29 eur. Namietala tiež posúdenie premlčania, keď konštatovala, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčiava ako jeden celok, nie po jednotlivých splátkach. Tvrdila, že subjektívna aj objektívna premlčacia doba začali plynúť dňa 31.03.2017, kedy bola doplatená posledná splátka. Žalobu podala dňa 19.04.2018, teda v rámci plynutia premlčacej doby. Podľa jej názoru však malo byť vychádzané z objektívnej premlčacej doby, ktorá je desaťročná, nakoľko žalovaný ako podnikateľ musel vedieť, že ustanovenia úverovej zmluvy sú v rozpore so zákonom a takéto konanie je potrebné hodnotiť ako úmyselné. Poukázala v tejto súvislosti na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.01.2019, sp. zn. 21Co/108/2018. Z týchto dôvodov žiadala, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie, prípadne, aby rozsudok zmenil a žalobe vyhovel v celom rozsahu a priznal jej právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie aj žalovaný, a to proti výrokom I., II. a IV. Mal za to, že súd nesprávne posúdil úver ako bezúročný a bezpoplatkový, nakoľko požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti bola splnená viacerými spôsobmi, a to: 1) určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, 2) spôsobom vyplývajúcim z čl. 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Uvedenie termínu konečnej splatnosti je nutné vykladať vo vzájomných súvislostiach. Namietal tiež záver súdu, že body 4.5 a 9.1 zmluvných dojednaní sa týkajú revolvingu - tento záver odporuje zmluve, pretože z čl. 9 vyplýva, že zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú (a nie revolving sa dojednáva na neurčito) a tiež z čl. 4.5, z ktorého vyplýva, že splatnosť poslednej splátky aktuálneho splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti. Nesúhlasil ďalej s rozhodnutím o priznaní finančného zadosťučinenia, nakoľko neboli splnené zákonné podmienky na jeho priznanie z dôvodu, že záver o porušení konkrétneho práva určeného na ochranu spotrebiteľa vyžaduje právoplatné rozhodnutie o tomto porušení, čo v okamihu vyhlásenia rozsudku neplatilo a základ a výška tohto nároku nebola preukázaná, teda v tejto časti je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný. Žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok vo výrokoch I. a II. tak, že žalobu v týchto častiach zamietne a prizná mu nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom.

4. K podanému odvolaniu žalovaného sa prostredníctvom právneho zástupcu vyjadrila žalobkyňa, odvolanie nepovažovala za dôvodné a žiadala rozhodnúť v zmysle jej odvolania. Opakovane zdôraznila, že záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu absencie údajov o konečnej splatnosti bol správny. Pokiaľ ide o primerané finančné zadosťučinenie, bola toho názoru, že žalovaný porušil jej práva ako spotrebiteľa a je preto povinný zaplatiť jej primerané finančné zadosťučinenie.

5. Žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu k odvolaniu žalobkyne uviedol, že sa s odvolaním žalobkyne nestotožňuje a nepovažuje za dôvodné. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie posúdil začatie plynutia premlčacej doby správne. Rovnako nesúhlasil s názorom žalobkyne, že v danej veci bolo

potrebné vychádzať z desaťročnej objektívnej premlčacej lehoty. Žalobca v odvolaní neoznačil žiaden dôkaz alebo preukázanú skutočnosť o jeho (žalovaného) vedomosti o tom, že by mal získať bezdôvodné obohatenie.

6. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom rozsahu, vo výroku II. podľa § 388 CSP zmeniť a vo výrokoch I. a III. podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

7. Odvolací súd sa najskôr venoval otázke bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, následne skúmal premlčanie nároku žalobkyne a napokon posúdil nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia.

8. Žalovaný namietal, že požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti bola splnená. Tento fakt podľa žalovaného vylučuje posúdenie úveru ako bezúročného a bezpoplatkového tak, ako uzavrel súd prvej inštancie.

9. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zákon teda striktné, jasne, zrozumiteľne a bez pochyb vyžaduje, aby termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru obsahovala zmluva o spotrebiteľskom úvere, nie oznámenie veriteľa o schválení úveru, ktoré nie je súčasťou predmetnej zmluvy. Toto ustanovenie je kogentným ustanovením, nepripúšťajúcim možnosť iného dojednaní účastníkmi zmluvy.

10. Je potrebné zdôrazniť, že samotná zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, umožňujúci spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať tento termín. Ak v spotrebiteľskej zmluve absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru, už len z tohto dôvodu je potrebné úver poskytnutý žalobcovi na základe zmluvy o revolvingovom úvere podľa § 11 ods. 1 pís. a) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov. Na tomto závere nič nemení ani „oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi“. Oznámenie veriteľa o schválení úveru nemožno považovať za odstránenie prípadných nedostatkov v obsahu zmluvy. Oznámenie o schválení úveru dlžníkovi je jednostranný právny úkon žalovaného, pričom zmluva o revolvingovom úvere je podpísaná tak veriteľom, ako aj dlžníkom, teda právne relevantné je to, čo je uvedené v zmluve ako dvojstrannom prejave vôle oboch účastníkov. Predmetné oznámenie má len charakter informácie veriteľa o schválenom spotrebiteľskom úvere, adresovanej dlžníkovi, nie je súčasťou návrhu alebo akceptácie návrhu zo strany žalobcu, teda nie je súčasťou zmluvy o úvere z dôvodu, že táto bola uzatvorená v súlade s čl. 13 žiadosti/zmluvy o revolvingovom úvere riadnym vyplnením a následným podpisom tejto žiadosti/zmluvy všetkými zúčastnenými stranami.

11. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že kontraktačný proces predmetnej zmluvy bol taký, že žalobkyňa v návrhu zmluvy vo forme formuláru, predpripravenom žalovaným, vyplnila údaje o úvere, revolvingovom úvere, o ktorý mala záujem a takýto návrh dňa 22.08.2013 podpísala. Žalovaný návrh zmluvy podpísal dňa 26.08.2013, pričom do predtlačenej formuláru návrhu/žiadosti o poskytnutie úveru uviedol údaje o schválenom úvere a schválenom revolvingovom úvere. Podľa čl. 13. žiadosti/zmluvy o úvere riadnym vyplnením a následným podpisom tejto žiadosti/zmluvy všetkými zúčastnenými stranami uzatvoril veriteľ s dlžníkom zmluvu o revolvingovom úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú zmluvné dojednania (na zadnej strane tejto žiadosti/zmluvy). Zmluvné strany prehlasujú, že si žiadosť/zmluvu vrátane zmluvných dojednaní prečítali, že bola uzatvorená zo slobodnej vôle, jej obsahu riadne porozumeli a na dôkaz tejto skutočnosti pripájajú nižšie svoje podpisy. V zmysle čl. 2 zmluvných dojednaní, zmluva o revolvingovom úvere sa uzatvára na predtlačenej formulári veriteľa, vyplnená a dlžníkom podpísaná je návrhom na uzatvorenie zmluvy a tá je uzatvorená dňom podpisu dlžníka a veriteľa. Z tohto je potom zrejmé, že oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi nebolo súčasťou návrhu žalovaného na uzatvorenie zmluvy, ktorý návrh žalobkyňa akceptovala. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi nie je teda výsledkom konsenzuálneho dojednaní medzi stranami zmluvy, ale len jednostranným úkonom žalovaného, ktorý nemôže byť súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uzatvorenej stranami.

12. Samotná skutočnosť, že zmluva neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru spôsobuje v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobkyňa žiadala vydať bezdôvodné obohatenie, ktoré spočívalo v sume, ktorú žalovanému zaplatila nad rámec poskytnutej istiny (teda nie je podstatné, aká bola výška tejto sumy, keďže ju žalobkyňa v podanom odvolaní spochybňovala, ale samotný fakt, že túto sumu požadovala vydať žalobkyňa titulom bezdôvodného obohatenia).

13. Žalobkyňa v podanom odvolaní namietala, že súd nesprávne posúdil premlčanie nároku. Podľa jej názoru sa posudzuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia ako jeden celok, nie po jednotlivých splátkach. Mala za to, že subjektívna i objektívna premlčacia doba začala plynúť 31.03.2017, teda od času doplatenia poslednej splátky a žalobu podala v rámci plynutia premlčacej doby. Nakoniec doplnila, že súd mal vychádzať z objektívnej premlčacej doby, nakoľko žalovaný sa bezdôvodne obohatil úmyselne.

14. Odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie takto: dňa 26.08.2013 uzatvorili žalobkyňa ako dlžník so žalovaným ako veriteľom zmluvu o úvere, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyňi úver, ktorého istinu žalobkyňa splatila splátkou splatnou dňa 01.04.2015 a od tohto dňa platila žalobkyňa žalovanému zmluvné plnenie nad rámec poskytnutej istiny. Žaloba bola podaná na súd dňa 20.04.2018.

15. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

16. Pre posúdenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je významná skutočná vedomosť oprávneného a nielen možnosť vedomosti o vzniku bezdôvodného obohatenia. Vychádzajúc z uvedeného, je potom skutočnú vedomosť žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia potrebné vidieť v okamihu preplatenia istiny dňa 01.04.2015.

17. Pre uplatnený nárok založený na bezdôvodnom plnení nad rámec poskytnutej istiny úveru sú podstatné tri zložky, o ktorých musela žalobkyňa vedieť, aby na jej strane mohlo byť usudzované na vedomosť o bezdôvodnom obohatení:

- 1.) vedomosť o tom, že v dôsledku neuvedenia náležitostí podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v zmluve o spotrebiteľskom úvere je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov, teda vedomosť o obsahu práva,
- 2.) vedomosť o obsahu zmluvy, teda že zmluva niektoré údaje podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. neobsahuje,
- 3.) vedomosť o tom, že zo strany žalobkyne došlo pri splácaní úveru k plneniu nad rámec poskytnutej istiny.

18. Vedomosť o obsahu práva je ovládaná zásadou „neznalosť práva neospravedlňuje“. Znalosť práva sa u jeho adresátov nevyvrátiteľne predpokladá a inak tomu nemôže byť ani v prípade posudzovania jeho znalosti, ako východiska pre vedomosť o bezdôvodnom obohatení. Za okamih vzniku skutočnej vedomosti o obsahu práva je potrebné považovať deň účinnosti právneho predpisu. Pre uvedenú zložku vedomia oprávneného o bezdôvodnom obohatení platí, že aj pri posudzovaní skutočnej vedomosti oprávneného o bezdôvodnom obohatení v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka je potrebné vychádzať z normatívnych konštrukcií právnych domnienok a nimi predpokladaný stav je potrebné považovať za daný aj z hľadiska skutočnej vedomosti oprávneného. V prípade právnej domnienky, akou je znalosť práva, dokonca nevyvrátiteľne.

19. Vedomosť o tom, že zmluva neobsahuje údaje podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. je potrebné na strane žalobkyne viazať k okamihu podpisu zmluvy. Podpis predstavuje prejav súhlasu s písomným právnym úkonom. Ako prejav súhlasu teda logicky zahŕňa aj prejav znalosti obsahu.

20. Pre posúdenie okamihu vzniku vedomosti žalobkyne o tom, že žalovanému uhrádza platby nad rámec poskytnutej istiny je významné, kedy žalobkyňa preukázateľne získala informácie, na základe ktorých si mohla urobiť dostatočný úsudok o tom, že jej platby titulom predmetnej úverovej zmluvy presiahli v úhrne výšku istiny úveru poskytnutej zo strany žalovaného. Tým, že splátky úveru uhrádza

sám dlžník v jemu známej výške, je možné úsudok o okamžiku zaplattenia sumy zodpovedajúcej istine urobiť na základe jednoduchého matematického výpočtu. Preto sa dlžník musí dozvedieť o tom, že platí veriteľovi nad rámec poskytnutej istiny súčasne s okamihom, keď uhradí splátku, ktorou poskytnutú istiny preplatí.

21. Vychádzajúc v posudzovanom prípade zo skutočnosti, že žalobkyňa do 01.04.2015 (v rámci 19. splátky) splatila istinu poskytnutého úveru, od 20. splátky plnila žalovanému bez právneho dôvodu až do 01.03.2017, kedy zaplatila poslednú splátku. Za situácie, že žaloba bola podaná dňa 20.04.2018, vychádzajúc z dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, bol správny záver súdu prvej inštancie o premlčaní všetkých platieb žalobkyne žalovanému pred dňom 20.04.2016 a nepremlčaní platieb žalobkyne žalovanému od 01.05.2016 do 01.03.2017, ktoré predstavujú priznanú sumu bezdôvodného obohatenia žalovaného (výrok I.), t.j. 884,07 eur (11 splátok po 80,37 eur). Preto správne súd prvej inštancie žalobu vo zvyšnej časti vydania bezdôvodného obohatenia (výrok III.) ako nedôvodnú zamietol.

22. Ďalej žalobkyňa v podanom odvolaní namietala, že sa mala aplikovať 10-ročná objektívna premlčacia doba v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ by však mala byť v posudzovanom prípade aplikovaná 10 - ročná premlčacia doba pre prípad získania úmyselného bezdôvodného obohatenia, bolo by nutné preukázať existenciu vedomosti žalovaného o tom, že existuje skutočnosť, od ktorej odvodzuje vznik a existenciu bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa však v odvolaní neoznačila žiaden dôkaz, preukazujúci vedomosť žalovaného o tom, že získal bezdôvodné obohatenie. Preto táto námietka žalobkyne nie je dôvodná.

23. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. (v časti priznaného bezdôvodného obohatenia), ako aj vo výroku III. (v zamietnutí žaloby vo zvyšku nároku na zaplattenie bezdôvodného obohatenia) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

24. Následne žalovaný namietal priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni.

25. Predmetný nárok žalobkyňa odvodzovala z ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

26. Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že v ňom upravený nárok na finančné zadosťučinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy. Pre jej priznanie preto nepostačuje zistenie porušenia práva (a jeho úspešné uplatnenie na súde), ale je nevyhnutné, aby tu bola aj existencia nemajetkovej ujmy, ktorá v príčinnej súvislosti s porušením práva vznikla. Pre úspešné uplatnenie takejto nemajetkovej ujmy v súdnom konaní je potom nevyhnutné, aby bola jej existencia tvrdená a aby bola takáto ujma preukázaná ako skutočná, pričom žalovaná k tomuto nepredložila žiadne dôkazy, čím neunesla dôkazné bremeno ohľadom vzniku nemajetkovej ujmy na jej strane. Neunesenie dôkazného bremena potom znamená stratu sporu.

27. S poukazom na uvedenú skutočnosť odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil napadnutý výrok II. rozsudku tak, že žalobu v tejto časti zamietol.

28. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 2 CSP. V danej veci bola žalobkyňa v spore úspešná v bezdôvodnom obohatení v sume 884,07 eur, žalovaný bol úspešný vo zvyšku zamietnutého bezdôvodného obohatenia v sume 1.207,22 eur a v zamietnutí primeraného finančného zadosťučinenia v sume 300 eur. Úspech žalobkyne predstavuje 36,97 %, jej neúspech je teda v 63,03 %, čo zasa predstavuje úspech žalovaného. Celkový úspech žalovaného potom predstavuje 26,06 % (63,03 % - 36,97 %). Preto odvolací súd priznal žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 26,06 %. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).